

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΜΙΑ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΙΣΣΑ ΣΚΛΑΒΑ ΤΟΥ ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΗΤ

(Τὰ μαρτύρια τοῦ Μαυρογένη πασᾶ, ἰδιαιτέρου γιαιτροῦ τοῦ σουλτάνου.)

ΠΟΣΑ δὲν ἔχουν γραφῆ μέχρι σήμερα γιὰ τὴν ἐγκληματικὴ ὄρασι τοῦ Ἀβδούλ Χαμητ, τοῦ παράφρονος αὐτοῦ αυτοκράτορος τῆς Τουρκίας! Καὶ ὅμως τὸ θέμα αὐτὸ δὲν ἐξαντλήθηκε ἀκόμα. Ὁλοένα ἔρχονται εἰς φῶς καὶ νέα, ἀγνωστα κακουργήματα τοῦ Κόκκινου Σουλτάνου. Τὸ ἐπεισόδιον πού θὰ σᾶς ἀφηγηθῶμε παρακάτω εἶνε παρμένο ἀπὸ ἕνα γαλλικὸ βιβλίον πού κυκλοφόρησε στὴ Γαλλία στὰ 1900 περίπου σ' ἐλάχιστον ἀριθμὸ ἀντιτύπων, ἐπειδὴ ἡ ἀστυνομία τῶν Παρισίων τὸ κατέσχεσε ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα, κατόπιν διαθημάτων τοῦ Τούρκου πρεσβευτοῦ. Συνεπῶς, σᾶς προσφέρουμε σήμερα μὴ σελίδα ἐντελῶς ἀγνωστὴ καὶ ἀνέκδοτη.

Ἀνάμεσα στὶς ἑκατοντάδες τῶν γυναικῶν πού εἶχε ὁ Ἀβδούλ Χαμητ στὸ χαρέμι του, ὑπῆρχαν καὶ δύο πού ἐνοιωθῶσαν θανάσιμον ἐπιθυμίαν. Ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν γιὰ τὴν μονοπωλιακὴ κατὰκτησι τῆς καρδιάς τοῦ Σουλτάνου μετέβαλε σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀπλὴ ἀντιπάθεια, πού αἰσθανόταν στὴν ἀρχὴ ἢ μὴ γιὰ τὴν ἄλλη, σὲ μὴ ἀσπονδὴ ἔχθρα. Ἡ μὴ ἀπὸ τὶς δύο αὐτὲς σκλάβες ἦταν Κιρκασίαν καὶ ἡ ἄλλη Ρουμελιώτισσα. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου, ἀπὸ τὸ ὅποιο παραλαμβάνουμε τὶς πληροφορίες αὐτὲς, δὲν μᾶς λέει δυστυχῶς οὔτε πῶς λεγόταν ἡ Ἑλληνίς αὐτή, οὔτε καὶ πῶς τὴν ἔρριξε ἡ μοῖρα τῆς ἀπὸ τὴν Ρουμελιῆ στὸ χαρέμι τοῦ Ἀβδούλ Χαμητ.

Τὸ ἀμοιβαῖον μῖσος τῶν δύο γυναικῶν ἐξέσπασε μὴ νύχτα κατὰ τρόπον αἱματηρό.

Τὴν νύχτα ἐκείνη, ὕστερ' ἀπὸ μὴ ζωηρὰ διένεξι, ἡ Κιρκασίαν καὶ ἡ Ρουμελιώτισσα ἤρθαν στὰ χέρια. Τοῦ κάκου οἱ εὐνοῦχοι καὶ ἡ ἄλλες γυναῖκες τοῦ χαρεμιῦ προσπαθοῦσαν νὰ χωρίσουν τὶς συμπλεκόμενες. Σὲ μὴ στιγμή, ἡ Κιρκασίαν τραβήξε αὐτὸν κόρφο τῆς ἕνα μικρὸ μαχαίρι καὶ τραμάτισε τὴν ἀντίπαλόν τῆς στὸ στήθος. Ἡ Ρουμελιώτισσα ἔβγαλε μὴ σπαραχτικὴ κραυγὴ πόνου καὶ κυλίστηκε αἰμόφυρτη στὸ πάτωμα...

Τὸ χαρέμι ὀλόκληρον ἀναστατώθηκε.

Ὁ θόρυβος πού δημιουργήθηκε ἔφτασε στ' αὐτιά τοῦ σουλτάνου, ὁ ὁποῖος ἐξ ἄλλου δὲν κοιμόταν. Ἦταν τόσο τρομοκρατημένος, ὥστε περνοῦσε τὶς περισσότερες ὥρες τῆς νύχτας τοῦ ἀγρυπνος, κρατῶντας ἕνα περιστρόφο στὸ χέρι, ἐτοιμὸς νὰ ὑπερασπίσῃ τὴ ζωὴ του ἐναντιὸν ἀοράτων ἐχθρῶν! Μόλις, λοιπόν, ὁ Ἀβδούλ Χαμητ ἀκούσε τὴν φασαρίαν πού γινότανε στ' ἀνάκτορα, νόμισε πῶς εἶχε γίνῃ ἐπανάστασις κι' ἔτρεξε νὰ κρυφτῇ σὲ μὴ κρυψώνα, πίσω ἀπὸ ἕνα τοῖχον τοῦ κοιτῶνος του. Καὶ δὲν βγήκε ἀπὸ ἐκεῖ μέσα παρὰ μόνάχα ὅταν παρουσιάστηκε στὸ δωμάτιον ὁ πρίγκηψ Γιουσούφ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων, ὁ μόνος αὐλικὸς στὸν ὁποῖον ὁ Ἀβδούλ Χαμητ εἶχε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη. Ὁ Γιουσούφ κατέστησε τὸν σουλτάνον ἐνήμερον τῆς αἱματηρᾶς συμπλοκῆς. Καὶ ὁ πατισᾶχ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ χαρέμι του, γιὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξι...

Ἡ Ρουμελιώτισσα ἦταν ἀκόμη ξαπλωμένη στὰ χαλιά, ἀναίσθητη, κάτωχρη, μὲ ματωμένο στήθος. Ὅσο γιὰ τὴν Κιρκασίαν, τὴν εἶχε πιάσει νευρικὴ κρίσις. Ξαπλωμένη καὶ αὐτὴ σ' ἕνα ντιβάνι, οὐρλιαζε καὶ σφαδαζε, χωρὶς νὰ μπορῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς παρισταμένους νὰ καταλάβῃ ἂν τὴν εἶχε πιάσει πράγματι ὕστερία ἢ ἂν τᾶκανε ὅλα αὐτὰ ἐπίτηδες, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν τιμωρίαν πού τὴν περίμενε...

Ὡστόσο, ἡ Κιρκασίαν βγήκε κερδισμένη ἀπὸ τὸ αἱματηρὸ αὐτὸ ἐπεισόδιον, γιὰ τὴν παρουσιάστηκε ἡ εὐκαιρία νὰ διαπιστώσῃ ὅτι ὁ σουλτάνος τὴν ἀγαποῦσε περισσότερον καὶ ἀπὸ τὴν μισητὴν ἀντίζηλόν τῆς. Ὁ Ἀβδούλ Χαμητ, χωρὶς νὰ δείξῃ τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν Ρουμελιώτισσαν σκλάβαν του, χωρὶς καν νὰ τὴν πλησιάσῃ, διέταξε ἕνα εὐνοῦχον του νὰ πάῃ νὰ φωνάξῃ τὸν ἰδιαιτέρου γιαιτροῦ του, τὸν Ἑλληνα Μαυρογένη πασᾶ γιὰ νὰ κυττάξῃ τὴν πληγωμένη — καὶ ὕ-

στερα, λησμονῶντας τὴν βασιλικὴν ἀξιοπρέπειάν του, γονάτισε δίπλα στὴν Κιρκασίαν καὶ ἀρχισε νὰ τὴν χαϊδεύῃ, νὰ τὴν φιλάῃ, νὰ τὴν ἀποκαλῇ μὲ τὰ πιὸ χαϊδευτικὰ ἐπιθέτα καὶ νὰ τὴν παρακαλῇ νὰ πάψῃ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ δέρνεται. Τῆς ἔδινε τὴν ὑπόσχεσι ὅτι δὲν θὰ τὴν τιμωροῦσε, τῆς ἔταξε τὰ ὠραιότερα δῶρα, δεχότανε ἀδιαμαρτύρητα τὶς κλωτσιᾶς πού τοῦ ἔδινε ἐκείνη ἕνα σπαρταροῦσε σάν τὸ ψάρι, καὶ ἀναστενάζε ἀπελπισμένος ὅσο ἔβλεπε νὰ παρατείνεται ἡ νευρικὴ κρίσις τῆς ἀγαπημένης του σκλάβας!...

Ὅτε ἕνα βλέμμα στοργῆς, οὔτε ἕνας λόγος συμπόνιας γιὰ τὴν Ρουμελιώτισσαν, ἢ ὁποῖα ἦταν ξαπλωμένη μέσα στὸ αἷμα τῆς, λίγα θήματα πιὸ πέρα, κινδυνεύοντας ἴσως νὰ πεθάνῃ ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν.

Στὸ μεταξύ, δύο ἀξιωματικοὶ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀνακτόρων ἔτρεχαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Μαυρογένη πασᾶ. Δὲν τὸν βρήκανε, ὅμως, στὸ σπίτι του — ὁ διάσημος γιαιτρος εἶχε κονάκι κοντὰ στὸ Ντολμᾶ Μπαξέ — καὶ ἀποφάσισαν ν' ἀνέβουν στὸ Πέραν, τὴν εὐρωπαϊκὴ συνοικίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ νὰ πάρουν γραμμὴ ὅλα τὰ κέντρα, στὰ ὁποῖα σύχναζε ἐκεῖνος.

Τέλος, τὸν ἀνακάλυψαν στὸ σπίτι ἑνὸς Ἑλληνοπροσφυγικοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε «βεγγέρα» ἐκεῖνον τὸν θρόνον, τὸν ἔβαλαν σ' ἕνα ἀμάξι, τὸν μετέφεραν στὸ Γιλδιζ καὶ τὸν ὠδήγησαν ἀμέσως στὸ χαρέμι, ὅπου ὁ Ἀβδούλ Χαμητ ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀδύρεται δίπλα στὴν Κιρκασίαν...

Ὁ Μαυρογένης πασᾶς εἶχε νὰ κυττάξῃ δύο πάσχοντες: τὴν τραυματισμένη Ρουμελιώτισσαν καὶ τὸν ἴδιον τὸν σουλτάνον, ὁ ὁποῖος εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ μὴ νευρικὴν κρίσιν τρομερώτερη καὶ ἀπὸ ἐκείνη πού ἔπαυσε τὴν εὐνοουμένη σκλάβαν του. Ὁ πατισᾶχ ἦταν νευρασθενής. Μὲ τὴν παραμικρὴ συγκίνησι, τὸν ἐπιαναν σπασμοί, πού δὲν διέφεραν διόλου ἀπὸ κρίσιν ἐπιληψίας.

Μὰ ἡ κατάστασις τῆς Ἑλληνίδος χρειαζότανε τὴν ἀμεση ἐπέμβασι τοῦ γιαιτροῦ. Μὲ μὴ ματιὰ πού ἔρριξε ὁ Μαυρογένης πασᾶς στὴν πληγὴ τῆς, κατάλαβε ὅτι δὲν ἦταν σοβαρὰ καὶ ὅτι θὰ ἔκλεινε πρὶν περᾶσι μῆνας. Τῆς ἔκανε ἕνα προχειρὸν ἐπίδεσμον καὶ διέταξε νὰ μεταφέρουν τὴν Ρουμελιώτισσαν στὰ ἰδιαιτέρως διαμερίσματα τῆς.

Πολὺ περισσότερον κουράστηκε γιὰ νὰ συνεφέρῃ τὸν σουλτάνον. Ἀναγκάστηκε νὰ τὸν γόυση ὀλόκληρον καὶ νὰ τοῦ κἀν ἔντριβες μὲ κολώνια — ἐνῶ ὁ Ἀβδούλ Χαμητ μούγκριζε σάν πληγωμένο θηρίον. Καὶ μόνάχα ὅταν ἡ Κιρκασίαν, ἢ ὁποῖα εἶχε σταματήσῃ ἐν τῷ μεταξύ τὴν κωμωδίαν τῆς λιποθυμίας, ἀρχισε νὰ περιποιῆται αὐτὴ τὸν κύριόν τῆς, μόνάχα τότε ὁ σουλτάνος ἤρθε κάπως στὰ σύγκαλόν του. Ὡστόσο, ἔμεινε στὸ κρεβάτι μὴ ὀλόκληρη ἑβδομάδα.

Ὅσο γιὰ τὴν Ρουμελιώτισσαν, δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ καλὰ, χάρις στὶς φροντίδες τοῦ Μαυρογένη πασᾶ. Καὶ σάν νὰ μὴν τῆς ἔφτανε ἡ ταπεινώσις πού δοκίμασε μὲ τὴν προτίμησι πού ἔδειξε ὁ κύριός τῆς γιὰ τὴν μισητὴν ἀντίζηλόν τῆς, δοκίμασε κι' ἕνα ἄλλο ἐξευτελισμὸν: νὰ ὑποδιβασθῇ στὴν κατηγορίαν τῶν ὑπηρετριῶν τῶν γυναικῶν τοῦ χαρεμιῦ!

Ἡ Ρουμελιώτισσα δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ στὸ καινούργιον αὐτὸ χτύπημα. Ὑστερ' ἀπὸ δύο μῆνες πέθανε. Στὸ χαρέμι διεδόθη ὅτι πέθανε ἀπὸ μαρασμόν. Δὲν ἀποκλείεται, ὅμως, καὶ νὰ τὴν δηλητηρήσῃ ἢ ἐκδικητικὴ Κιρκασίαν...

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐδημιούργησε κι' ἕνα ἄλλο θῦμα: τὸν Μαυρογένη πασᾶ. Γιὰ τὸν νύχτα τῆς αἱματηρᾶς συμπλοκῆς, ὁ Ἀβδούλ Χαμητ ἀξίωσε ἀπὸ τὸν ἰδιαιτέρου γιαιτροῦ του νὰ ἐγκατασταθῇ μόνιμως στὸ Γιλδιζ, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Ὁ ταλαίπωρος Μαυρογένης πασᾶς ἔγινε ἔτσι ὁ φυλακισμένος τῶν ἀνακτόρων. Δὲν μποροῦσε νὰ βγῇ ἔξω χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ σουλτάνου καὶ ἡ ὥρες... ἐλευθέρως κυκλοφορίας του ἦσαν μετρημένες στὰ δάχτυλα τῆς μῆς χειρός!

Ὁ Ἀβδούλ Χαμητ